

VITALITAT

Revista Olotina Literaria, científica y Administrativa

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA QUE NO ESTÀ ADHERIT NI AFILIAT A CAP PARTIT POLÍTIC.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Imprempta de Pere Aubert. Sant Bernat, n.º 2

Els pagos son a la bestreta.
Dels treballs publicats ne responen sos autors.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Any, 5 ptes.—Nombre solt, 10 céntims.

DE LES OBRES QUE'S REEIN SE'N DONARÀ COMPTE Y DE LES QUE SE'N ENS ENVIIN DOS EXEMPLARS SE'N FARÀ LA CRÍTICA.

POLITICA LOCAL

El nostre confrare, recull en son últim nombre algunes de nostres afirmacions o comentaris que directa o indirectament li fan referencia y en dedueix, queixantse, de que hem sigut injustos al senyalar als homes que ell vol representar com a fracassats en la direcció de la cosa pública olotina.

Apart de les apreciacions un xic a la lleugera que fa sobre la nostra tendència y criteri polític social considerantnos com uns continuadors de passades y rescents publicacions locals, qüestió que no tenim de discutir avui, no tenim més remei que insistir sobres nostre punt de vista, li plagui o no, doncs devant dels fets, es difícil sortirsen ab rasonaments trassuts.

No's cregui per aixó *El Deber* que a nosaltres ens mogui la passió fins al punt de donar tota la culpa dels mals olotins a la seva exlucsiu política, reconeixem que te rahó al parlar de la indiferència y tant se m'endonada de molta gent que no son pas de la seva corda; més aixís y tot, insistim com hem dit en que la part més grossa de culpa la te éll, per acció y per omissió.

Cal parlar clarament.

En nostra població estem mancats realment d'homes de prou capacitat, independència material y moral, serenitat d'esprít y abnegació que sian aptes per fer de directors, jefes, o capdevaners, no ja solsament en materia de organissació de serveis públics y administració, sino fins per dirigir els grupos polítics.

Resultat d'aixó que no hi ha més remei que aprofitar els elements que hi haigin, sian d'un bando o del altre, si es vol fer quelcom, y precisament a n'aixó s'habia arribat, en epoques més difícils que ara, quan més rescents els odís que habia deixat la guerra civil costaba més que dos enemics polítics s'assentessin de costat, pera resoldrer assumptes del comú; y no obstant aixó succehia, republicans, carlins y lliberals, col·laboraven a casa la vila ab més o menys fortuna pero sense tirar-se els plats pel cap.

Fins que vingué la pensada de fer sortir un periódic católic que—allà hont ningú's preocupaba de dir-se anti-católic—tremolés la bandera san-

ta, repartint graus d'honorabilitat, de religió y de bonhomía, ab tant mala sort que la guerra s'encengué entre els olotins: y al treball succehi la lluita xorca entre vehigs que mai porta a res bo.

La primera conseqüència d'aixó, fou l'apartament y l'indiferència dels que no's volian barallar.

Segona conseqüència, que a ca'la ciutat no hi han anat, llevat contades escepcions, el més aptes per treballar sino els més bons per la lluita.

Resultat final, sempre el mateix, que guanyin uns o altres, no's fa res.

Peró encara hi ha més per la tática especial de *El Deber* en calificar de bons als seus y per tant tácitament de dolents als altres, molta gent neutral però de poca voluntat, de grat per forsa ha format al costat de les candidatures católiques; y aixó y la divisió contínua del element lliberal, han fet que desde molts anys la gent de *El Deber*, han pogut exercir una verdadera hegemonia política administrativa y social a ca'la Ciutat, a la Diputació y per tot arreu y ¿que han fet?

¿A hont son les millores, els serveis organissats, l'administració, y el crédit municipal?

Y que'ns digui *El Deber*, entre bones majories y petites minories dins de una corporació qui te més responsabilitat aquelles o aquestes?

¿A hont es doncs l'injusticia per part nostra, al donarli a n'*El Deber* la major part del desgavell olotí?

Y consti que per avui no volém establir comparacions sobre fets y gestions, dels ajuntaments que ¡ah! rara casualitat, la bona gent de *El Deber* no governaba.

X

Coses de Casa

Vetaquí que m'estaba pensant com diable el confrare católic venia ab tanta amorositat y no deia res del concell que li donaba dies enrera sobre les mides que li cal adoptar ab aquell redactor casca rabies, quand uns copets discrets a la meua porta me feren plegir les filosofies omplintme de sorpresa y curiositat, perquè, ja os hu puc dir, a casa meua no hi sovinteijen les visites.

Ab tota franquesa tinc de dir que de moment també vaig sentir una mena de confusió extranya

que potser algú'n xic lleugerament en diriem par, y la vritat es que jo encara no n'estic pas cert que ho fos.

No soc valent ni home d'armes ni he sigut mai de cap Requeté ni de cap club de jóvenes mes o menys rebeldes, però per altre banda mai he tingut ocasió d'ensajar la meua covardia si es que realment un servidor de vostés poseeix aquesta virtud,— y dispensin que l'anomeni aixís— doncs en els temps actuals jo crec cada dia més que l'ofici de valent es forsa ridícul y d'un caient de selvatisme que esporvera.

Lo cert es que un temps parescut al que ara esmerso en aquestes apreciacions, vaig emplear en anarme traient del magí els possibles perills que'm podia portar l'inesperada visita al obrir de bat a bat la porta de la meua cambra de treball.

Está clar que lo primer que se m'ocorregué, y ben absurde per cert, fou de si podia ser l'enrabiad redactor del confrare ab qui estava pensant, més tot seguit vaig compendrer que en aixó no hi habia cap mena de perill, doncs el conec molt y de molt temps y sé que no ataca mai més que ab la ploma o ab la llengua y encara d'amagat.

Descomptat aixó vaig pensar que aquells copets tant maniyacs no podien ser de gent barroera... per lo tant res de valents... y sense cap més dupte ni expedient dilatori, que'l posarme el meu casquet molt serio (regal d'una educanda parenta meua) que m'el solc posar quand comenzo a escriurer, y el tinc de deixar tot seguit sobre la taula per morde la ebullició de les idees que patim els escriptors, obro la porta... y ¡ah! senyors, llavors si que tota la meua serenitat desaparegué, y, en volen de confusió? Perqué la única solució que no habia previst, aquella era la que tenia al devant. Els meus visitants eren... dones, vaja, noies, quatre xamoses damiseles que entre vergonyoses y rialleres feren irrupció en el meu estudi, deixantme a mi sense sapiguer que fer del casquet ni de les poques cadires, que veient les visitants la meua confusió s'apresaren a ocupar, traientme ab aquesta franquesa de lo embolicat en aquell moment poc airós per la galanteria que mai pot abandonar a un periodista ab casquet y davant de senyoretas.

Refet del susto,— res dura sempre— fora el ditxós casquet, vaig convidarles a que'm fessin coneixer el seu desitg, y sense deixarme acabar, dues al plegat, en un duo un xic precipitat, però deliciós, me digueren: Senyor Clarinet; vosté que's un periodista serio y al mateix temps s'atreveix a parlar de tot, li demaném que aconcellés a n'els de L'Ull que deixin en pau a les noies y sobretot

Farmacia,

DRUGUERÍA Y PERFUMERIA DE JUAN CARDELÚS É HIJOS GRAN DEPÓSITO DE HIELO

A 25 CÉNTIMOS KILO

